

ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੋਧ

ਭੰਡਾਰੀ, ਜੇ. ਦੇ ਸਮੱਖ

ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, - ਦੇਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਮਿਤੀ: 20/08/1951

ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੋਧ ਨੰਬਰ 1181 ਆਫ 1950

ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ (IV ਆਫ 1939), ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਅਤੇ 123- ਧਾਰਾ 42 ਕੀ ਕਿਸੇ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਤੇ ਇਸਦੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਉਲੰਘਣ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ --ਨਿਯਮ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਤੇ 123 ਦੀ ਸਾਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਭਾਗ ਡਰਾਈਵਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ ਧਾਰਾ 42 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੰਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਰਾਦੇ, ਅਰਥ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਦੰਡ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਹਰਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ. ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਰੋਹਤਕ, ਦੁਆਰਾ 1950 ਦੇ ਆਪਣੇ ਨੰਬਰ 49 (ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 438 ਅਧੀਨ) ਦੁਆਰਾ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਦਲਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਭੰਡਾਰੀ, ਜੇ. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੱਸ ਸਰਵਿਸ ਲਿਮਟਿਡ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮ 4.17 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਸੈਕਟਰੀ, ਰੀਜਨਲ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ, ਅੰਬਾਲਾ ਨੇ 25 ਜਨਵਰੀ 1949 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਟੇਜ ਕੈਰੇਜ ਲਾਰੀ ਡੀ.ਐਲ.ਐਚ. 4501 ਤੇ 13-10-0 ਰੁਪਏ ਦੇ ਭਾੜੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਭਗ 11 ਮਣ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ। ਵਧੀਕ ਜਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਰੋਹਤਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤੇ ਸੰਖੇਪ ਤੌਰ ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ 100 ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਈ ਆਧਾਰਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ, ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਡਰਾਈਵਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਨ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਲ ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਰੋਹਤਕ ਜਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡੀ.ਡੀ. ਸ਼ਰਮਾ (ਏ.ਡੀ.ਐਮ.) ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 42, 123 ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਨਿਯਮ 4.17(ਉਪ-ਨਿਯਮ IV) ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਿਤੀ 20 ਦਸੰਬਰ 1940 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਤੇ, 100 ਰੁਪਏ (ਇੱਕ ਸੌ) ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਆਧਾਰਾਂ ਤੇ ਸੋਧ ਲਈ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:-

ਇਹ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਗਰੂਪ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਬਨਾਮ ਰੇਕਸ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ, 4 ਡੀ.ਐਲ.ਆਰ., 241 ਵਜੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ : ਜਦੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਟਿਕਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਵਾਹਨ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਕੰਡਕਟਰ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਕਿ ਟਿਕਟਾਂ ਯਾਤਰੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਿਕਟਾਂ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੇਕਰ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਕੰਡਕਟਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਟਿਕਟਾਂ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

ਨਿਯਮ 4.42 ਅਤੇ 4.43, ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਡਰਾਈਵਰਾਂ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਨ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਾਲ

ਨਾਲ ਲੱਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਛੋਟਾ ਬਿੰਦੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 42, ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1939 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬੱਸ ਸਰਵਿਸ ਲਿਮਿਟਿਡ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਡਰਾਈਵਰ, ਜੋ ਗਿਆਰਾਂ ਮਣ ਸਬਜ਼ੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੇ ਨਿਯਮ 4.17 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 42/123 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 100/- ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰੋਹਤਕ ਦੀ ਸੈਸ਼ਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਆਪਣੀ ਮੋਟਰ ਗੱਡੀ ਨਹੀਂ ਚਲਾਈ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੱਖੋਂ ਸਹੀ ਨਿਰਣੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 42, ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ, ਕਿਸੇ ਖੇਤਰੀ ਜਾਂ ਸੂਬਾਈ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਕਾਊਂਟਰ-ਹਸਤਾਖਰਿਤ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਤਿੰਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 123 ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 42 (1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਕੇ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸਜ਼ਾ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਕਿਸੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 123 ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਨੂੰ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਗਰੂਪ ਬਨਾਮ ਰੈਕਸ, 4 ਡੀ.ਐਲ.ਆਰ. 241 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਇੱਕਲੇ ਜੱਜ ਨੇ

ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਇਕੱਲੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਡਰਾਈਵਰ ਜਾਂ ਕੰਡਕਟਰ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਜੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਲਕ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ।

ਮੈਨੂੰ ਬੜੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਦੰਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਰਾਦੇ, ਅਰਥ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਾਨ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਵਧਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਪਰਾਧ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਾ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਦੰਡ-ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਕਸਵੇਲ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ (ਨੌਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, 1946, ਪੰਨਾ 267) ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ:

“ਉਹ ਨਿਯਮ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਦੰਡ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਾਣੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪੂੰਜੀ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਬਗੀਚੇ ਵਿਚ ਚੈਰੀ ਦੇ ਦਰੱਖਤ ਨੂੰ ਕੱਟਣਾ, ਜਾਂ ਜਿਪਸੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਇਕ ਮਹੀਨੇ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਸਿਪਾਹੀ ਜਾਂ ਮਲਾਹ ਲਈ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਸ ਭਟਕਣ ਲਈ ਮੌਤ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਇਸਨੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਇਹ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਦੁਭਾਸ਼ੀਏ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਫਰਜ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ, ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਇਸਦੇ ਸਾਢੇ ਅਤੇ ਤਰਕਸੰਗਤ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ।”
ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸ *ਮੈਕਕੁਏਡ ਬਨਾਮ ਬਾਰਨਸ (1949) 65 T.L.R. 65* ਵਿੱਚ, ਫੈਸਲੇ

ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ “ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲੀ ਵਿੱਚ, ਟਾਊਟ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ” ਇੱਕ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਦੇ ਨਿਜੀ ਵਿਹੜੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ, ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਗਲੀ ਦੇ ਰਾਹਗੀਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੁਕਾਨ ਦੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਲਈ ਦਰਾਮਦ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਲਾਰਡ ਗੋਡਾਰਡ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ:-

“ਇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਤਰੀਕਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਟਾਊਟ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ ਗਲੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਟਾਲ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸੰਸਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਬੇਕਾਰ ਕਾਗਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ।”

ਇਨ ਰੀ ਬਿਡੇ (ਮ੍ਰਿਤਕ), (1948) 2 ਆਲ E.R. 995, 998 ਮਾਸਟਰ ਆਫ਼ ਦ ਰੋਲਜ਼ ਨੇ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਿਧਾਂਤ ਰੱਖੇ:

“ਸੰਸਦ ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਬੋਲਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਂ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਜੋ ਮੈਂ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਹੈ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਜ਼ਰੋ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ. ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸਥਾਪਨ ਜਾਂ ਸੋਧਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ: ਇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ?”

ਵਰਤਮਾਨ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 123 ਵਿੱਚ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਓਨੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਸੈਕਸ਼ਨ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ (ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ) ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਜੇ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਵਾਹਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਸਾਰੀ ਬੇਤੁਕੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਰਥਹੀਣ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਅਤੇ 123 ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਰੀਡਿੰਗ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਡਰਾਈਵਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਇੱਕ ਬਕਵਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੋਟਰ ਡਰਾਈਵਰ ਜੋ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 42 (1) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਹੈ। *ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਬਨਾਮ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, (A.I.R. 1941 ਮਦਰਾਸ 845)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਜਨਤਕ ਸਥਾਨ ਤੇ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 42 (1) ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 123(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ। *ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰਾਂਤ ਅਤੇ ਬੇਰਾਰ ਬਨਾਮ ਮੋਹਨਲਾਲ ਕੇਸ਼ੋਲਾਲ ਵਿਆਸ, (A.I.R. 1944 ਨਾਗਪੁਰ 84)*, ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 42 (1) ਸਿਰਫ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 123 ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਸਿਫਾਰਿਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਰਡਰ ਕਰਾਂਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੁਮਾਰੀ ਰਾਜ
(ਅਨੁਵਾਦਕ)